

ONDERTUSSEN IN PLOUARZEL ...

Plouarzel Finistère

Tania vertelt

Deze morgen om vijf uur stond Michel te bonken op de deur van ons verblijf in het paleis van Ker Ys. Hij stamelde een nogal verward verhaal over spullen van ons die gearriveerd waren bij de oude douanierswoning in Plouarzel. We moesten er onmiddellijk heen om alles op te halen.

Die haast en paniek passen helemaal niet bij de Michel die we kennen, maar zijn stemming werkte aanstekelijk. Elyse was al gewekt door het lawaai van Michels geklop op de deur. Leon sliep gewoon door terwijl ik hem in een draagdoek stopte. We beslisten om Elyse ook mee te nemen want enerzijds konden we op dit uur moeilijk Aleidis lastigvallen en anderzijds was ze zo opgewonden door de komst van Michel dat we haar hadden moeten vastbinden om haar hier te houden. Ze wist reeds dat de komst van nonkel Michel altijd iets speciaals betekende. Bovendien gingen we naar haar geliefkoosd strand en ik was benieuwd of ze zich haar 'uisjes' nog kon herinneren.

Nu staat Elyse genietend in de boeg van de boot terwijl ze de duisternis in kijkt, alsof ze er een horizon lijkt te zien. Daran zit op een stapel netten naast haar te vechten tegen de slaap. Ik ben in een gevecht gewikkeld met de ontelbare scharnieren en schroefklemmen van een buggy die ik meebracht voor Leon. Als je zaken moet sleuren en stapelen, is een draagdoek niet zo praktisch en zelfs gevaarlijk. Dus had ik de splinternieuwe buggy mee aan boord gebracht en uit zijn verpakking gehaald. Een gebruiksaanwijzing lezen op volle zee is echter geen sinecure en het openvouwen van het tuig vergt al mijn concentratie. Daardoor duurt het geruime tijd, eer ik beseft dat er iets niet klopt.

Michel vaart rondjes rond het eiland en de nevelen die zelfs in de schemering duidelijk zichtbaar zijn, komen maar niet dichterbij. Hij staat wezenloos voor zich uit te staren en zijn handen liggen stil op het roer dat onbeweeglijk blijft. Ik vraag hem waarom we al een geruime tijd rondjes varen maar hij hoort

noch ziet me en blijft met opeengeklemden kaken voor zich uitstaren. Dit is zo niet Michel dat ik me ongerust begin te maken. Hij is normaal het toonbeeld van zen en er zelfs een stuk voorbij, tot wanhoop van mensen die iets van hem gedaan willen krijgen. Verder is hij een kletskous die nu normaal honderduit nieuwtjes zou moeten spuien tijdens dit onverwacht weerzien.

Ik ben er niet meer gerust in en verwittig Daran. Tijdens het begin van mijn uitleg is hij nog slaapdronken, maar een blik op Michel, de nevel en de nog steeds zichtbare kust van Ys, maakt hem klaarwakker. Hij neemt het roer uit de handen van de catatonische Michel die zich zonder reactie door mij laat begeleiden tot bij een stapel zeildoek waarop hij gaat zitten. We overleggen kort of we terugkeren naar Ys maar beslissen om toch naar Plouarzel te varen en te zien wat Michels opwindings heeft veroorzaakt.

De zon staat al boven de horizon als we door de nevelen van de tijd dringen maar de reis verloopt verder voorspoedig en tegen de middag zien we de vertrouwde steiger aan de douanierswoning die ooit onze thuis was. Ondertussen heb ik het gevecht met de weerspannige buggy gewonnen en hij staat volledig bruikbaar te fonkelen bij de achtersteven.

Als Daran voorzichtig naar de aanlegplaats stuurt, vraag ik me af wat ons wacht. De afspraak met de mensen van Chateau de Ronchinne was dat we hen zouden verwittigen als we onze spullen zouden laten ophalen uit de koetsierswoning. Natuurlijk kan het zijn dat ze die woning onverwachts dringend nodig hebben en onze spulletjes in de weg stonden, maar dan verwondert het me nog dat ze ons niets hebben laten weten. De verhouding met de geranten van het hotel was uitstekend en die zouden zeker een berichtje sturen om een regeling te treffen. Anderzijds natuurlijk verloopt de communicatie tussen de buitenwereld en Ker Ys niet altijd rimpelloos en hangt alles af van het aantal Reizenden.

Leon zit ingesnoerd in zijn splinternieuwe voertuig op de aanlegsteiger, maar hij bekijkt de buggy met een onverholen wantrouwen. Hij geeft duidelijk de voorkeur aan een draagdoek of zijn eigen handen en voeten. Elyse vindt het echter een prachtidee en ontpopt zich als een uitstekende chauffeur. In het zand verzinken de wielletjes echter en ik help haar naar de oprit van de woning.

Aan de overwoekering te zien, is hier al maanden niemand meer geweest. Er liggen zelfs hoopjes opgewaaid zand tegen de voordeur. Daran haalt de lichtelijk

verroeste sleutel van onder de bloembak en nadat we de zandhoopjes met onze voeten opzijgeschoven hebben, betreden we de ruimte die nog vol herinneringen hangt. Die herinneringen zijn echter het enige dat we vinden. Er is geen spoor van spullen uit Maillen. De enige die dit kan verklaren zit nog aan boord van de boot. Daran heeft hem daar laten zitten omdat hij niet goed wist wat anders met hem aan te vangen.

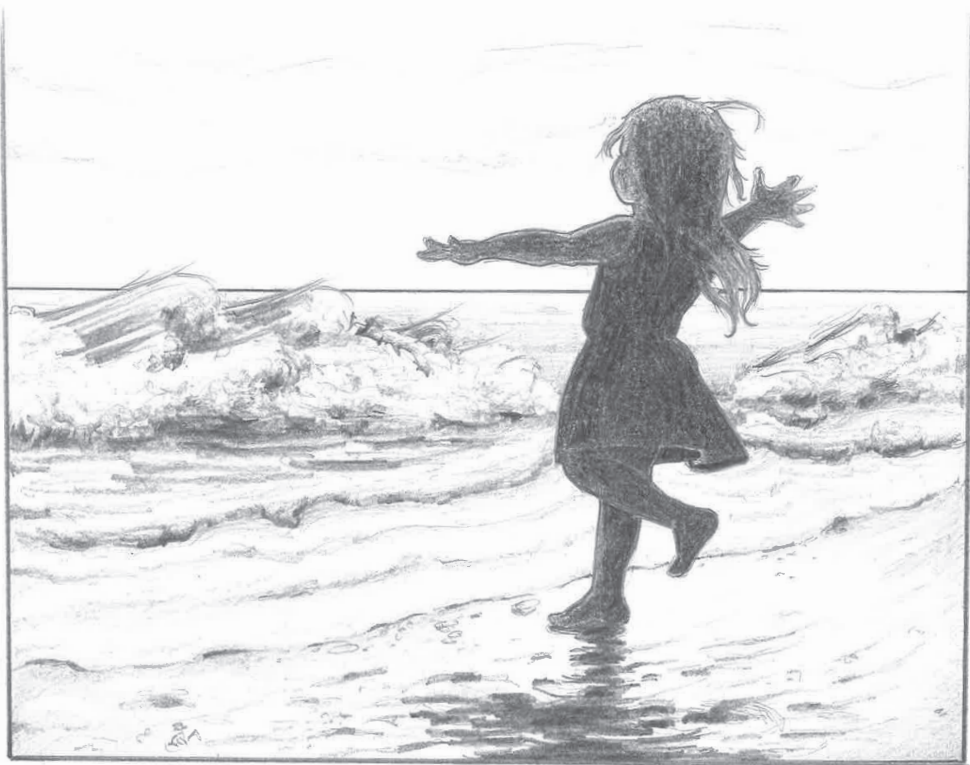
Elyse zit met het zand aan de voordeur te spelen terwijl ze in haar taaltje de geschiedenis van het huis aan Leon naast haar uitlegt. Die heeft zich blijkbaar verzoend met zijn vervoermiddel en bestudeert alle onderdelen met een geconcentreerde interesse. Dit is een geruststellend tafereeltje maar ik druk Elyse toch op het hart dat ze hier moet blijven met haar broertje tot wij terugkomen.

Een verschrikte uitroep van Daran onderbreekt de instructies aan mijn dochter en ik haast me naar de aanlegsteiger achter het huis. Daran kijkt me vragend en verbaasd aan als ik naast hem kom en wijst naar de zee. De boot drijft langzaam weg en is al een tiental meters van de steiger verwijderd, met Michel aan de achterplecht. De verdwaasde man heeft het meertouw in zijn handen maar staat nog steeds roerloos met een wezenloze blik op zijn handen gericht. Hij lijkt helemaal niet van plan om het roer in handen te nemen en we moeten iets doen. Een stuurloze boot is in deze wateren vol messcherpe klippen ten dode opgeschreven, net zoals zijn inzittenden.

Daran neemt een reddingsvest van het stapeltje dat in een kist naast de meerpaal ligt en knoopt het zorgvuldig dicht. Uit het kleine schuurtje waar nog veel materiaal ligt waarvoor we geen bestemming hadden, neemt hij een touw dat hij rond zijn middel vastmaakt. Het andere uiteinde geeft hij aan mij en dan springt hij in het kniehoge water. Naarmate hij zich van de steiger verwijderd richting boot, stijgt het water en uiteindelijk is hij aan het zwemmen. Ik knoop het touw voor alle zekerheid vast aan de meerpaal terwijl ik vol spanning de reddingspoging van Daran gadesla. De stroming trekt hem naar de boot zodat hij die zonder veel moeite bereikt. Michel lijkt van dit alles niets te merken hoewel Daran hem blijft roepen. Zelfs als hij zich aan boord gehesen heeft, reageert Michel niet eens. Daran maakt het touw los en ik haal het in zodat het niet in de schroef van de boot geraakt terwijl hij opnieuw aangemeerd wordt.

Samen helpen we Michel uit de boot en zonder tegenstand gaat hij met ons mee naar het huis. Nu Michel en de boot veilig zijn, zindert er een ander alarm door mijn lichaam en geest; waar zijn de kinderen? Het plekje aan de voordeur

is leeg en ik voel al een boosheid toenemen op mijn koppige dochter als ik zie hoe ze op het strand loopt achter een vrouw die de buggy met Leon naar de vloedlijn duwt. Zelfs vanop deze afstand herken ik de vrouw onmiddellijk; het is de feeks met slangenveld van Fécamp en 'de boze zee'. Ik ben roepend aan het lopen als ik zie hoe ze de buggy in het pad van een enorme aanstormende golf zet en zich dan zijwaarts uit de voeten maakt. Elyse gaat houterig, net zoals ze toen in de vijver werd geleid, naar de branding toe. In mijn ooghoek zie ik ook Daran lopen langs de vloedlijn en ook hij roept. Maar het is net alsof wij twee in slow motion bewegen en de kinderen onder een koepel zitten die onze stemmen tegenhoudt. Wij halen het nooit op tijd en dat besef wil me doen springen terwijl ik alle wanhoop die in mij samengebald ligt, in een enorme gil uitschreeuw. Het lijkt alsof Leon die schreeuw van mij overneemt en de klank lijkt versterkt te weerkaatsen op de aanstormende golf.

Zijn stem snerpt zo hoog en doordringend dat het pijn doet aan de oren en de schreeuw raakt Elyse zodanig dat ze stopt en lijkt te ontwaken uit een roes. Ze kijkt naar Leon en steekt dan haar beide knuistjes in de lucht terwijl ze naar de oceaan kijkt. De golf die een gevaar betekende voor mijn zoon, schuift merkbaar op en lijkt zich rechts van hem op te stapelen en te versnellen naar het strand. Voor Leon is de zee nu bijna vlak en ondiep geworden en kleine golfjes kabbelen rond de wielen van de buggy.

De golf die nu huizenhoog geworden is, rolt onhoudbaar af op de blonde vrouw en ik ben nu dichtbij genoeg om te zien hoe verbazing en vertwijfeling met elkaar vechten op haar gezicht. Net voordat ze door de massa's water geraakt wordt, draait ze zich naar Elyse met een uitdrukking van woede en ontzag. Dat duurt niet lang want ze verdwijnt in een muur van water die haar meters verder weer uitbraakt en als een voddenpop op het strand smakt.

Daran en ik komen tegelijk aan bij Leon, ik haal mijn zoon uit de buggy en loop met hem naar een rotsblok op veilige afstand van de vloedlijn. Daran volgt ons met Elyse aan de hand en sleept de lege buggy achter zich aan.

Elyse omarmt zowel mij als Leon voor zover haar korte armpjes dat toelaten. Dan gaat ze naast mij op Darans schoot zitten en begint liefkozend met het voetje van Leon te spelen. Hij lijkt onaangedaan door de gebeurtenissen en zijn ogen boven de langgerekte geeuw staan slaperig.

Dan verrast Michel ons door ons welkom te heten en te vragen wat ons naar Plouarzel gebracht heeft. Hij wil gaan zitten op een rotsblok dichtbij maar er ligt een keurige rij schelpen op die de rots in tweeën verdeelt en te broos lijkt om gestoord te worden. Een klok ergens achter ons slaat twaalf uur. Elyse springt op en kijkt aandachtig naar de oceaan. Dan knikt ze en neemt het hangertje met de zilveren haarlok van Vivian vast. Het lijkt alsof de branding even zwijgt. Leon kijkt naar zijn zus tot ze zich omdraait en naar hem glimlacht. De wolk die voor de zon hing, verschuift nu net genoeg om het strand te verlichten en te verwarmen. De kilte verdwijnt voelbaar in de richting waar de blonde heks naartoe vluchtte.

Ik sta recht en zou iedereen willen omarmen, maar ik wil hier weg. Ik besef nu pas hoe dom het was om hierheen te komen terwijl Ambrosius en Vivian hun leven riskeren voor Leon. Ik ben blijkbaar niet alleen want als ik zeg: 'Laat ons zo snel mogelijk terugkeren naar Ys, lijkt het wel alsof de mannen hierop gewacht hebben. Daran vertrekt, neemt Elyse op zijn schouders en pakt Leons buggy, terwijl ik met Leon op de arm volg. Michel is weer volkomen zichzelf en rent bijna over het strand om de boot klaar te maken.

In een mum van tijd, zitten we op volle zee naar de horizon voor ons te kijken. We negeren het gebabbel van Michel en verzinken in onze eigen gedachten, tot we de nevelen van de tijd binnenvaren en hun mysterieuze warmte rond Ys aanvoelt als een bevrijdende omhelzing.